

Sygn. akt II PK 232/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 11 marca 2016 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 marca 2016 r., sygn. akt XXI Pa (...) Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa M. B. przeciwko P. S.A. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn. akt VIII P (...), w którym Sąd oddalił powództwo w całości.

Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że wskazana przez pozwanego pracodawcę w jego oświadczeniu z dnia 10 kwietnia 2014 r. przyczyna rozwiązania z powodem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, tj. ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, polegające na wysłaniu w dniu 25 marca 2014 r. o godz. 7.45 ze służbowej skrzynki poczty elektronicznej na zewnętrzny adres e-mailowy: (...) wiadomości z plikami zawierającymi wewnętrzny, poufny dokument firmowy: „[...] w P. Klienta

Korporacyjnego P. SA w wersji z dnia 24 marca 2014 r.” wraz z załącznikiem nr 1 - Katalog obowiązujących klauzul do ubezpieczeń komunikacyjnych dla Klienta Korporacyjnego flotowego okazała się prawdziwa (rzeczywista) i konkretna oraz że uzasadniała ona należycie decyzję pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy z powodem w trybie dyscyplinarnym. Jak zauważył Sąd Okręgowy, obowiązek przestrzegania regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku, obowiązek dbania o dobro zakładu pracy, chronienia jego mienia oraz zachowania w tajemnicy informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę oraz obowiązek przestrzegania tajemnicy określonej w odrębnych przepisach, jako obowiązki pracownika wymienione w art. 100 § 2 k.p., który stanowi rozwinięcie elementarnych składowych stosunku pracy wskazanych w art. 22 § 1 k.p., należą do podstawowych obowiązków pracowniczych. Ich ciężkie naruszenie uprawnia pracodawcę do jednostronnego rozwiązania umowy o pracę z pracownikiem z jego winy w trybie dyscyplinarnym. W ocenie Sądu odwoławczego w przedmiotowej sprawie wystąpiła właśnie taka sytuacja, gdyż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że powód wysłał e-mail zawierający poufne dane firmowe na swój prywatny adres e-mail.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił również zarzutów naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa procesowego, a także oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków E. Ż., J. A., A. K., bowiem uznał, że dowody z zeznań tych świadków nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości skargą kasacyjną powód. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd Okręgowy w W. dopuścił się oczywistej obrazy przepisów prawa materialnego, a konkretnie art. 52 k.p., nadto Sąd Okręgowy dokonał w przedmiotowej sprawie naruszenia prawa materialnego tj. art. 100 § 1 oraz § 2 pkt 4 i 5 Kodeksu pracy poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w stanie faktycznym sprawy na skutek błędnej subsumcji wyrażającej się w przyjęciu, że działanie powoda stanowi nie

dopełnienie obowiązku wynikającego z ww. artykułu a mianowicie obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy, chronienia jego mienia ora zachowania w tajemnicy informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, w sytuacji, gdy działanie powoda polegające na wysłaniu pliku zawierającego Vademecum nie naruszyło żadnego z obowiązków wynikających z postanowień art. 100 § 1 i § 2 pkt 4 i 5 Kodeksu pracy, a nadto nie doszło do zagrożenia interesów pracodawcy ani wywołania po jego stronie szkody.

Ponadto skarżący wskazał, że Sąd Okręgowy pomimo złożenia wniosku przez powoda, stosownie do art. 380 k.p.c. o rozpoznanie przez Sąd Okręgowy postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 28 stycznia 2015 r. oddalającego wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu dokumentacji przetargu T. oraz Kardiologii A. na okoliczności istotne dla niniejszej sprawy tj. okoliczność wykonywania obowiązków przez powoda w okresie po ustaleniu daty rozwiązania umowy pracę na mocy porozumienia stron a datą ustania stosunku wniosku tego nie rozpatrzył. Dodatkowo, jako naruszenie prawa procesowego, które wskazywałoby na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, powód wskazał oddalenie przez Sąd Okręgowy wniosków dowodowych powoda o dopuszczenie dowodu i przesłuchanie w charakterze świadków p. A. K., E. Ż. oraz J. A. i uniemożliwienie w ten sposób zadania świadkom pytań na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Pozwany nie składał odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności

wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Jeżeli chodzi o podnoszoną przez skarżącego oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z uwagi na naruszenie przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, to należy zauważyć, że skarżący nie wykazał w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, aby Sąd w istocie naruszył prawo materialne w

sposób oczywisty. Uzasadnienie wniosku skarżącego zawiera w tym zakresie jedynie polemikę z ustaleniami i oceną prawną stanu faktycznego dokonany przez Sąd odwoławczy. Skarżący zmierza w ten sposób do uzyskania merytorycznego rozstrzygnięcia ze strony Sądu Najwyższego, zgodnego ze swoimi oczekiwaniami, fakt jednak, że pełnomocnik powoda i sam powód nie zgadzają się z rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji nie przesądza automatycznie o naruszeniu przez ten Sąd prawa materialnego i oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W odniesieniu do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z uwagi na oddalenie przez Sąd Okręgowy wniosków dowodowych powoda o dopuszczenie dowodu i przesłuchanie w charakterze świadków p. A. K., E. Ż. oraz J. A., to zauważyć należy, że zarzut ten dotyczy dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, a zarzuty takie nie mogą być zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej. Należy przy tym zauważyć, że Sąd uzasadnił dlaczego uważa, że przeprowadzenie tych dowodów nie jest konieczne, nie naruszył tym samym przepisów postępowania.

Przechodząc do ostatniego uchybienia Sądu Okręgowego mającego świadczyć, w ocenie powoda, o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, a mianowicie nierozpoznania wniosku, o którym mowa w art. 380 k.p.c. należy zauważyć, że w istocie Sąd drugiej instancji nie odniósł się w uzasadnieniu swojego wyroku wprost do zawartego w apelacji wniosku o rozpoznanie przez Sąd Okręgowy postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 28 stycznia 2015 r. oddalającego wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu dokumentacji przetargu T. oraz Kardiologii A., co może stanowić naruszenie prawa procesowego. Aby jednak w sprawie zachodziła oczywista zasadność skargi kasacyjnej, uzasadniając jej przyjęcie do rozpoznania, wydając zaskarżone orzeczenie Sąd nie tylko musiałby naruszyć w sposób oczywisty przepisy prawa materialnego lub procesowego ale też naruszenie te musiałoby mieć wpływ na wynik sprawy. W niniejszym przypadku nie sposób uznać, aby nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy wskazanego powyżej wniosku miało jakikolwiek wpływ na wynik sprawy. Godzi się zauważyć, że w świetle całości uzasadnienia wyroku, mało prawdopodobne jest, aby Sąd Okręgowy przychylił się do wniosku powoda.

Ponadto, okoliczności, na które powoływane były dowody z wymienionych dokumentów pozostawały bez wpływu na ocenę zasadności dokonanego rozwiązania stosunku pracy. Sąd Okręgowy ustalił przyczyny przesłania przez powoda dokumentów pracodawcy na swoją prywatną skrzynkę e-mail przeprowadzając dowód z zeznań samego powoda, a zatem nie było konieczności powoływania kolejnych dowodów na tę okoliczność. Motywacja powoda pozostaje bez wpływu na naganność jego zachowania, z której on sam zdaje sobie zresztą sprawę.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.